

[Bording.]

bejderne vil nogen Sinde i et moderne Samfund faa noget nævneværdigt Udbytte af deres Arbejde uden Organisationernes Hjælp. Jeg tør sige, at for begge disse to store Grupperes Vedkommende, det arbejdende Landbrug og Lønarbejderne, er det af afgørende Betydning, at de har deres Organisationer. Organisationerne yder dem den vigtigste Støtte til overhovedet at vinde med i den økonomiske Fremgang. Organisationerne er nødvendige, hvis det overhovedet skal være muligt for dem at kæmpe imod den uhyre Magt, som Kapitalen og andre Faktorer i Samfundet vil tilvende sig paa deres Bekostning. Jeg tør ogsaa sige, at begge disse Grupper, som i Virkeligheden er dem, der udfører Arbejdet, det store Arbejde, som frembringer de største Værdier i Landet, er lige interesserede i Organisationernes Eksistens, og disse Grupperes respektive Organisationer benytter de samme Metoder, de samme Midler, i deres Arbejde. Til Belysning heraf skal jeg nævne et Par Eksempler. Jeg læste i et Venstreblad, „Vejle Amts Folkeblad“ for den 8. Oktober 1928, et Referat af et Møde i Landborgisdagen i Aarhus. Naar man siger „Landborgisdagen“, er dette et Udtryk for den Beskedenhed, som navnlig kendetegner de store Landmænd, naar de er sammen til Delegeretmøde. I denne beskeden Landborgisdag blev der holdt Foredrag for de delegerede, blandt andet af Godsejer Theilmann, Formand for Andelsslagteriernes Fællesorganisation. Jeg ser i „Vejle Amts Folkeblad“s Referat af dette Møde, at den samme Godsejer, som har talt om den danske Flæskeproduktion og om de Vanskeligheder, som møder denne Produktion paa Verdensmarkedet, har udtalt: Vi bør holde Justits indenfor vore egne Rækker. Men hvem er det, man skal holde Justits med? Selvfølgelig med Skruebrækkerne, dem, der vil underbyde de andre, dem, der vil foretage sig Ting, som strider mod det, Flerheden, den store Flerhed, som Justitsministeren omtalte saa mange Gange, har bestemt. Den har bestemt, at det skal være saadan og saadan, saa og saa tæt maa man skære Flæsket ved Ørene, og herefter har man at rette sig. Men der er nogle, som ikke vil bøje sig, som er Skruebrækkere, som ikke ser paa Flerhedens Vel, men har deres egen økonomiske Interesse for Øje i højere Grad end det, som gavner Landet. Dem maa man værges sig imod, og saa er det, Formanden siger: Vi maa holde Justits indenfor vore egne Rækker, de maa lære at lystre. Jeg ser ydermere, at der i samme Blad to Dage

efter er udsendt af Venstres Pressebureau en Artikel, der staar paa fremskudt Plads, slaet op med store Typer og med Overskriften „Den skarpe Konkurrence paa Flæskemarkedet“. Under Overskriften staar der:

„Det indskræpes Slagterierne at følge de ensartede Regler.“

Med den højttærede Formands Tilladelse vil jeg citere lidt af denne Artikel, som er slaet saa stærkt op og udsendt som et Varselsskud til Landbruget. Venstrepressen skriver her:

„Forleden var et Udvalg fra de danske Slagterier med Formanden, Godsejer Theilmann, og Direktør Helsted fra Landbrugsministeriet i Spidsen i England for sammen med Slagteriernes almindelige Bedømmelsesudvalg at foretage en Bedømmelse af det danske Flæsk paa Afsætningsmarkedet og for tillige at foretage en Sammenligning med Konkurrenternes Varer. Efter havd Venstres Pressebureau erfarer, er det Udvalgets Indtryk, at Konkurrenten er haard paa det engelske Marked, og fra de danske Slagteriers Side er der Grund til nøje at overholde de ensartede Regler for Indvejning, Udskæring og Afregning, som man er enedes om. I Dag afholdtes et Møde i København, hvori deltog Repræsentanter for Andelsslagterierne og Privatslagterierne, og med de indhøstede Erfaringer som Baggrund, drøftede man her Forholdene vedrørende Landsnoteringen og de nævnte ensartede Regler. Det oplystes, at disse Regler følges af samtlige Slagterier med Undtagelse af 6.“

Og paa god Fagforeningsmaner offentliggøres de 6 Skruebrækkeres Navne til Skræk og Advarsel for ligesindede. For ikke at risikere at blive tiltalt efter denne Lov, hvis den bliver vedtaget, undlader jeg at nævne disse Navne; men hvis der er nogen, der interesserer sig for at faa dem at vide, saa kan de læse dem i det paagældende Blads Nummer for den 10. Oktober 1928.

Hvorfor gør man nu dette? Selvfølgelig fordi disse seks Slagterier — desværre endogsaa Andelsslagterier — har set deres Fordel i at skære nærmere ved Ørene, end de andre gør. Det forbydes gennem disse Regler. Men disse seks vil ikke bøje sig, og saa stilles de i Gabestokken.

Jeg ser i et Blad fra i Gaar, at Slagterierne i deres Nød og Vaande har klaget til Landbrugsministeriet over, at enkelte Slagterier ikke vilde følge Fodslaget; og jeg ser, at Ministeriet skal have fundet en gammel Paragraf frem, hvorefter man kan holde disse Folk i Ørene, endogsaa paa den